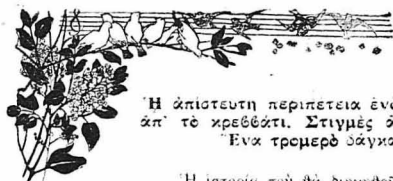

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΙΧΙΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ!

Η άπιστευτη περιπέτεια ενός τηλεγραφητού. Μέσα σ' ένα δάσος στην καρδιά της Αφρικής. Το θηρίο κάτω απ' το κρεβάτι. Στιγμές απεργραπτής αγωνίας και τρόμου. Το πιπίλημα του αίματος. Ο έκρηκτοισμός. Ένα τρομερό δάγκωμα. Ο θάνατος του λιονταριού. Είκοσι και μία πληγές... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η ιστορία που θα διαγυρθείτε παρακάτω είναι αληθινή και συνέβη προ λίγων ετών στον Άγγλο τηλεγραφητή Ερνέστο Βρόττσι, ο οποίος υπηρετούσε στα βόρεια της Αφρικής, σε απόσταση τριάντα μιλίων από το Κάτα-Κάτα.

Αλλ' έξαρτήσαμε να περιγράψω την πρωτόφανη του περιπέτεια ο ίδιος ο παθών :

«Στον τηλεγραφικό σταθμό μου—γράφει ο Βρόττσι—εί μόνο λευκοί που ήγα μαζί μου ήταν ο βοηθός μου και φίλος μου Λαντλ Μόρκελ. Ένα γερό και γενναίο παλληκάρι από την Ίσλανδία και η γυναίκα του. Είχα όμως άκονα στην υπηρεσία μου έξι ήπια περιποιημένα ιθαγενείς, με τους οποίους συνεννοουήθημι κοιτά-στραβά.

«Ο σταθμός μας βρισκόταν μέσα σ' ένα μεγάλο δάσος και αποτελείτο από τρεις καλύβες, τις οποίες είχαν κατασκευάσει οι ιθαγενείς για μέ.

«Στη μία απ' αυτές κατοικούσε ο φίλος μου Μόρκελ, η άλλη χρησιμοποιούσε ως αποθήκη και η τρίτη ήταν δική μου.

«Την αληθινήνη εκείνη νύχτα, που μου συνέβη η δραματική ιστορία που θα σας διαγυρώ, έπειδή είχα πληρώσει άργα, κοιούμουν πολύ βαθιά. Έξαφνα, κατά τις δύο περίπου μετά τα μεσάνυχτα, έννοιωσα κάτι να σαλεύει κάτω από το κρεβάτι μου, και συγχρόνως άκουσα μία δυνατή ανάσα κι ένα ρουθιούρισμα άγριο.

«Αιέσωσ τότε κατάλαβα πως είχε φτάσει το τέλος μου και πως δεν υπήρχε έλπιδα σωτηρίας. Κατένε άλλο θηρίο, εκτός από λιοντάρι, δεν ήθαι την τόλμη να προσχωρή ως την καλύβα μου και να γυρνάει κάτω απ' το κρεβάτι μου!

«Ο τρόμος που αισθάνθηκα τότε ήταν απεργραπτός. Δεν μπορούσα να άρθωσω ούτε μία λέξη. Η καρδιά μου χτυπούσε σαν να έπαιζαν με σπάση...

«Είχα σχεδόν λιποθυμήσει από το φόβο μου, όταν άντελήφθη ότι το λιοντάρι είχε βγει κάτω απ' το κρεβάτι και μυρίζον γύρω του...

«Τότε, μη ξέροντας τί να κάνω, πήρα όσο μπορούσα υπόδημα, τα προσκέφαλα και τα παλινώματα μου και τάβαλα άπάνω στο κεφάλι μου, νομίζοντας πως έτσι δεν θα μ' έβλεπε το θηρίο και θα γλύτων...

«Αλλά, μόλις το έβανα αυτό, το λιοντάρι ήρωσε το δεξί του πόδι προς το κρεβάτι μου, έβγασε τα τρομερά νύχια του στην πλάτη μου και μ' έκοψε καταγής συμπαρασύροντας μαζί μου προσκέφαλα και παλινώματα. Έπειτα το τρομερό θηρίο μ' άρπασε και άρχισε να ρουφά το αίμα που κυλούσε άφθονο από την πληγή μου.

«Κάθε φορά όμως που έβανα να μετακινήθω, με δάγκανε με άπεριγραπτή λύσσα. Όταν δέ δοκίμασα να άνασηκωθώ κάτω, μου έδωσε ένα τόσο δυνατό χτύπημα με το πόδι του, ώστε παρό λίγο να μού σπάση την κνήμη.

«Άρχισε να τόν συγχάσει για την ηρωική του ποάξη την ήμερα που έσωσε την βασίλισσα της Ναδάρας.

— Η άγαπητή εξαδέλφη μου, συνέχισε η ανοηδή βασίλισσά του, θα σας πρόφερε βέβαια θέσι στην αλλη της :

— Μάλιστα, κυρία, άπάντως ο Παρναγιάς. Δυστυχώς όμως άνηθηκα, μα δεν θέλω να φύγω απ' το Παρίσι.

— Άλθιφρα, ικατά; Τότε θα συνεννοηθούμε θαμιάμα. Σας έκαλεσα λοιπόν εδώ για να σας ρητήσω άν δέγεστε να γίνετε ο έπερασιστής μου...

«Ο Παρναγιάς παραξενεύτηκε.

— Ο ύπερασπιστής σας; οάιστε. Σεις είσθε πανίσχυρος, κυρία. Η Αβατερίνη άναστεινάει.

— Ίσως ναί, ίσως κι όχι, κυρία. Έχω κι εγώ τους έχθρους μου. Είμαι ύποχρεωμένη να άρχεινύ νύχτα και μέρα για την ζωή του Βασιλέως. Έχθροί τόν άπειλούν. Συννοητούν εναντίον του. Είμαι μητέρα, κυρία, και πονώ για τα παιδιά μου. Άδχετε λοιπόν, δέχεστε να ύπερασπίσετε τόν βασιλέα σας :

(Άκολουθεί)

«Υστερα από μερικές στιγμές φοβερής και απεργραπτής αγωνίας, κατά τις οποίες έβανα ξεπληρωμένος κάτω, το λιοντάρι έβλεπε το πόδι του άπάνω στο σταθμό μου και, υφώνοντας ύπερημένα το άγινο κεφάλι του, έβγαζε τέσσερους βουρρηθμούς γεμάτους θάλασσα.

«Τους βουρρηθμούς αυτούς διαδέχτηκαν μικροί και άργα γυρνιέμοι, ένα συγχρόνως άκούστηκε απέως ένας απεργραπτός θόρυβος προερχόμενος από τις κωνίες του τράνου τών μαζών, οι οποίοι είχαν ύπνωσησι από τα μουτζωτά του θηρίου... Όπως έμαθα κατόπιν, ο φίλος μου Μόρκελ είχε ύπνωσησι επίσης με το πρώτο μουτζωτό του λιονταριού, είχε ντυθεί κι' είχε βγει ύπολος, νομίζοντας ότι το θηρίο βρισκόταν έξω απ' τόν καταυλισμό μας. Κατόπιν τράβηξε για την καλύβα μου, από περιέργεια να μάθω γιατί δεν ήγα άκούσει κι' εγώ μουτζωτά και γιατί δεν είχε βγει ύπολος...

«Μόλις έφτασε στην πόρτα μου, φώναξε :

— Βρόττσι, δεν άκούω; Μήπως μου, για όνομα του Θεού!

«Τόν άκούγα καθαρά, αλλά μού ήταν άδύνατο να τού άπανήσω. Άν και ήξερα ότι η ζωή μου έξηρτάτο από τη συνδρομή του.

«Τότε, ο Μόρκελ, μη λαβώνοντας άπάντησού μου, μάντεψε τι συνέβαινε και, με μία δυνατή κλωταία, έκοψε κάτω την πόρτα.

«Το λιοντάρι μόλις άκουσε το θόρυβο αυτό έμαψε τα δόντια του μέσα στο σώμα μου και, μ' ένα πήδημα, ώρμησε μέσα στο σωματίδι και βγήκε έξω, βαστώντας με στο στόμα του, όπως κρατά η γάτα το ποντίκι.

«Φανταστήτε τώρα τη φρίκη του Μόρκελ, ο οποίος παρόση μάστιγ της φοβερής αυτής σηκηνής, φώναζε να σφύων άιέσωσ φάτα και χωρίς χρονοτριβή άρχισε να ψάχνει για να με βρή!

«Το λιοντάρι έτοιμαζόταν προχωρήσει ως τριάντα μέτρα περίπου και, μόλις έφτασε κάτω από ένα δέντρο μ' άρπασε καταγής και κάθισε άποτόνω μου, έξακολούθοντας πάντα να ρουφά το αίμα μου, μπληγώντας τα δόντια του βαθύτερα στις σάρκες μου.

«Από καιρό σε καιρό με κύταζε κατά πρόσωπο με τα μικρά κατακίτρινα μάτια του που σπίνθηζαν σαν μικρές φλογίτσες, και μού προέφαισαν ένα πναισθημα φριζαέο.

«Τότε, μέσα στην άλόγησού μου, άπλωσα τα δύο μου χέρια στο στόμα του και θέλησα να τά χέσω διάκλιμα μέσα στο λαγύρι γου. Άλλά, πριν προφτάσω να τó κίωμο αυτό, το λιοντάρι έκοψε τρία δάχτυλά μου και έτσι μ' άνάγκασε να τά τραβήξω...

«Στο μεταξύ ο Μόρκελ είχε κωιθώσει να προμηθευθώ δάδες και να λήθι ότι βρισκόμουν κάτω από το θηρίο. Χωρίς λοιπόν να χσση καιρό, σκόπευσε από άπότασι δέκα περίπου ποδών και πυροβόλησε. Είλα τότε το λιοντάρι να κλωνέζε. Η σφαίρα είχε υπει στο δεξί του μάτι και πέρασε από τόν εγκέφαλο.

«Ο Μόρκελ δοκίμασε να Ξαναγείμισθ το όπλο του, αλλά μέσθ στη σασπισμάρα του δεν τό κατάφερε. Όρμησε τότε κατά το θηρίο και κατέρρεσε στο κεφάλι του ένα φοβερό χτύπημα με τόν άποκόπανο. Άλλά το κεφάλι του λιονταριού ήπαν τόσο γερό, ώστε το άπλο του φίλου μου γύρσε δύο κομμάτια!

— Άλλο νουφέα! φώναξε τότε με λύσσα ο Μόρκελ.

«Εύτυχώς ο μαύρη που τόν άκολουθούσαν είχαν φροντίσει να πάρουν το δικό μου τουφέκι και ο Μόρκελ με δύο άκονα βολές άποτελείωσε το θηρίο.

«Υστερ' απ' δι' αυτά έπεσα άνάσθησθ καταγής και με μετέφεραν στην καλύβα μου, όπου ο Μόρκελ κι η γυναίκα του μού προσέφεραν τις καλύτερες βοήθειες. Τήν άλλη μέρα, όταν σπνήθη, είλα πός ο φίλος μου είχε έτοιμάσει έστρά λουτρό για να πλύνω τις πληγές μου που ήσαν έν έλλω 216...

«Όταν άργόνηρα με έπεσκέψθ ο γιατρός, μού άνακώνησε ότι βρισκόμουν σ' άτελειωσθι κάτασθαι. Έγώ όμως δόξασα και δέξαόμ το Θεό που με άράλαζε απ' το θάνατο, παρ' όλη τη φοβερή, τήν άράνασθι άγωνία που άσάμωσα τις στιγμές που έννοιωθα τó δόντιο και τά νύχια του λιονταριού χωιέμαι στις σάρκες μου...

Με μετέφεραν στην καλύβα μου, όπου ο Μόρκελ κι η γυναίκα του μού προσέφεραν τις πρώτες βοήθειες.